

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 4Tdo/30/2023
Identifikačné číslo spisu: 2619010548
Dátum vydania rozhodnutia: 05.10.2023
Meno a priezvisko: JUDr. Pavol Farkaš
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2023:2619010548.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu JUDr. Pavla Farkaša a sudcov JUDr. Martiny Zeleňakovej a JUDr. Dušana Krč-Šeberu na neverejnom zasadnutí konanom 5. októbra 2023 v Bratislave v trestnej veci obvineného Y. U. pre prečin nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1, ods. 2 písm. a), písm. b) Trestného zákona, o dovolaní obvineného proti uzneseniu Krajského súdu v Trnave z 31. marca 2020, sp. zn. 6To/17/2020, takto

rozhodol:

Podľa 382 písm. c) Trestného poriadku dovolanie obvineného Y. U. o d m i e t a.

Odôvodnenie

Okresný súd Senica (ďalej tiež „okresný súd“ alebo „súd prvého stupňa“) rozsudkom z 20. januára 2020, sp. zn. 2T/156/2019, uznal obvineného Y. U. (ďalej tiež „obvinený“ alebo „dovolateľ“) vinného zo spáchania prečinu nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1, ods. 2 písm. a), písm. b) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. a) Trestného zákona a § 139 ods. 1 písm. c) Trestného zákona na tom skutkovom základe, že

dňa 12. júla 2019 asi o 23.00 hod. v V. na ulici W. XXXX/XX v rodinnom dome potom, čo mu brat Y. U. z dôvodu jeho agresívneho správania povedal, že zavolá políciu, zareagoval tým spôsobom, že bratovi Y. U. povedal „tak ty budeš na mňa volať policajtov, zabijem ťa“, následne odišiel do kuchyne, kde z kuchynskej linky zobral do pravej ruky nôž, pričom keď toto videl Y. U., tak bežal von z domu, kam ho prenasledoval obžalovaný s nožom v ruke, pričom na neho kričal „zabijem ťa, zabijem ťa“, pričom Y. U. z obavy o svoj život držal kľučku vstupných dverí domu tak, aby obžalovanému zabránil aby sa dostal k nemu, následne obžalovaný Y. U. prešiel do kuchyne domu, kde v tom čase stála jeho matka R. U., ktorej začal oplzlo nadávať výrokmi bližšie uvedenými vo vyšetrovacom spise, následne ju rukou chytil za vlasy a ťahal ju za ne dovedy, až pokým nespada na podlahu, kde jej dal ukazovák ruky do úst a ťahal ním za okraj pery takou intenzitou, až jej spôsobil v oblasti podliatiny, pričom v útoku skončil až potom, čo matka R. U. kričala o pomoc, čím u Y. U., nar. XX.X.XXXX, bytom V., W. XXXX/XX, vzbudil dôvodnú obavu o jeho život a zdravie a R. U. spôsobil zranenia pomliaždenie mäkkých tkanív tváre v oblasti nosa obojstranne, odreninu, škrabanec nad pravým obočím asi 2 cm dlhý, pomliaždenie mäkkých tkanív s krvným výronom asi 6x4 cm na pravom predlaktí a pomliaždenie mäkkých tkanív s

krvnými výronmi na chrbte ľavej ruky.

Prvostupňový súd za to uložil obvinenému podľa § 360 ods. 2 Trestného zákona s použitím § 37 písm. m), § 38 ods. 2, ods. 4 Trestného zákona trest odňatia slobody vo výmere 20 (dvadsať) mesiacov, na ktorého výkon ho podľa § 48 ods. 2 písmeno b) Trestného zákona zaradil do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia. Zároveň podľa § 73 ods. 2 písm. d) Trestného zákona obvinenému uložil ochranné protialkoholické liečenie ústavnou formou.

Krajský súd v Trnave (ďalej aj „odvolací súd“) na podklade odvolania obvineného a jeho príbuzných rozhodol uznesením z 31. marca 2020, sp. zn. 6T/17/2020 tak, že podľa § 319 Trestného poriadku obe odvolania zamietol.

Proti naposledy uvedenému uzneseniu krajského súdu podal obvinený prostredníctvom ustanovenej obhajkyne JUDr. Zuzany Loffayovej, vo svoj prospech dovolanie, a to z dôvodov podľa § 371 ods. 1 písm. c), písm. g), písm. i) Trestného poriadku, teda, že bolo zásadným spôsobom porušené jeho právo na obhajobu; rozhodnutie je založené na dôkazoch, ktoré neboli súdom vykonané zákonným spôsobom; a rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia.

Existenciu uplatnených dovolacích dôvodov obvinený v podstate vymedzil s poukazom na to, že rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia. Poukázal na viaceré skutkové okolnosti predmetného prípadu, ako aj obsah niektorých dôkazov, pričom prezentoval názor, že „....,, svedkovia zmenili svoje prvotné výpovede, sami sa vyjadrili, že sa neobávali o svoj život a zdravie, pôvodne skutok prežívali hystericky, ich cieľom bolo predovšetkým dostať ho na protialkoholické liečenie.“. V tomto kontexte ďalej obvinený poukazuje na nesprávny procesný postup pri vykonávaní dôkazov v prípravnom konaní spočívajúci v tvrdení obvineného o nepoužiteľnosti výpovede oboch svedkov - poškodených z prípravného konania prezentoval názor, že....,, súd mal hodnotiť len výpovede svedkov, ktoré boli vykonané v prítomnosti obhajcu a tie, ktoré boli vykonané na hlavnom pojednávaní. Priame dôkazy bolo teda potrebné plne rešpektovať a pri rozhodovaní ich nariadiť nad nepriame dôkazy, s čím sa prvostupňový súd ani odvolací súd riadne nevysporiadali. Každá rodinná hádka pod vplyvom alkoholu nemôže byť kvalifikovaná ako trestný čin.“ Keďže podľa jeho názoru skutkový stav nebol zistený do takej miery, aby o ňom neexistovali dôvodné pochybnosti mal prvostupňový súd v danej trestnej veci aplikovať zásadu v pochybnostiach v prospech obvineného (in dubio pro reo).

Navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 386 ods. 1 Trestného poriadku vyslovil, že rozhodnutím krajského súdu, ako aj rozhodnutím okresného súdu bol porušený zákon a súčasne postupom podľa § 386 ods. 2 Trestného poriadku zrušil uznesenie krajského súdu, ako aj jemu predchádzajúci rozsudok okresného súdu a podľa § 388 ods. 1 Trestného poriadku prikázal okresnému súdu, aby vec v potrebnom rozsahu znova prerokoval a rozhodol.

Dovolanie bolo v zmysle § 376 Trestného poriadku zaslané na vyjadrenie ostatným stranám konania, ktoré by mohli byť rozhodnutím o dovolaní priamo dotknuté.

K dovolaniu sa vyjadril prokurátor Okresnej prokuratúry Senica (ďalej len „prokurátor“), ktorý zastáva názor, že v rozsahu námietok obvineného nie sú splnené dôvody dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c), písm. g) písm. i) Trestného poriadku. Poukazuje na viaceré skutkové okolnosti daného prípadu, ako aj obsah jednotlivých dôkazov uviedol, že vyhodnotením vykonaných dôkazov, svedeckých výpovedí a znaleckých posudkov (najmä znaleckého posudku z odboru zdravotníctvo, ktorý popisuje zranenia poškodenej R. U.), ktoré boli vykonané zákonným spôsobom a po starostlivom zvážení všetkých okolností prípadu, považuje rozhodnutie súdu za zákonné a súčasne riadne odôvodnené. Zmenu výpovede svedkyne - poškodenej R. U. na hlavnom pojednávaní a svedka - poškodeného Y. U. v prípravnom konaní, podľa jeho názoru je potrebné považovať za účelovú a nepravdivú, urobenú s cieľom pomôcť obvinenému vyhnúť sa trestnej zodpovednosti. Prokurátor preto navrhol, aby Najvyšší

súd Slovenskej republiky podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku dovolanie obvineného odmietol.

K vyjadreniu prokurátora sa obvinený a ani jeho obhajkyňa do konania nariadeného neverejného zasadnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky nevyjadrili.

Najvyšší súd ako súd dovolací (§ 377 Trestného poriadku) primárne skúmal procesné podmienky pre podanie dovolania a zistil, že dovolanie bolo podané proti prípustnému rozhodnutiu [§ 368 ods. 2 písm. h/ Trestného poriadku], bolo podané prostredníctvom obhajcu (§ 373 ods. 1 Trestného poriadku), oprávnenou osobou [§ 369 ods. 2 písm. b) Trestného poriadku], v zákonom stanovenej lehote (§ 370 ods. 1 Trestného poriadku), na príslušnom súde (§ 370 ods. 3 Trestného poriadku), že dovolanie spĺňa obligatórne obsahové náležitosti (§ 374 ods. 1, ods. 2 Trestného poriadku) a že boli splnené podmienky uvedené v § 372 ods. 1 Trestného poriadku.

Najvyšší súd Slovenskej republiky však zároveň dospel k záveru, že vyššie uvedené dovolanie je potrebné na neverejnom zasadnutí odmietnuť podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku, pretože je zrejmé, že nie sú splnené dôvody dovolania podľa § 371 Trestného poriadku.

Vo všeobecnosti najvyšší súd pripomína, že dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok. Nielen z označenia tohto opravného prostriedku ako mimoriadneho, ale predovšetkým zo samotnej úpravy dovolania v Trestnom poriadku je zrejmé, že dovolanie nie je určené k náprave akýchkoľvek pochybení súdov, ale len tých najzávažnejších - mimoriadnych - procesných a hmotnoprávných chýb, ktoré by svojim charakterom mohli mať výrazný vplyv na konanie a jeho procesný výsledok, a preto je potrebné ich odstrániť, a ktoré sú ako dovolacie dôvody taxatívne uvedené v ustanovení § 371 ods. 1 Trestného poriadku.

Dovolací súd nie je povolaný na revíziu napadnutého rozhodnutia z vlastnej iniciatívy, práve naopak, z ustanovenia § 385 ods. 1 Trestného poriadku *expressis verbis* vyplýva, že je viazaný dôvodmi dovolania, ktoré sú v ňom uvedené.

Vzhľadom na povahu obvineným vznesených dovolacích námietok a ním nerealizovanú ich subsumpciu pod jednotlivé z uplatnených dovolacích dôvodov sa žiada dodať, že viazanosť dovolacieho súdu dôvodmi dovolania, ktoré sú v ňom uvedené v zmysle § 385 ods. 1 Trestného poriadku, sa týka vymedzenia chýb napadnutého rozhodnutia a konania, ktoré mu predchádzalo (§ 374 ods. 1 Trestného poriadku), a nie právnych dôvodov dovolania uvedených v ňom v súlade s § 374 ods. 2 Trestného poriadku z hľadiska ich hodnotenia podľa § 371 Trestného poriadku. To znamená, že ak chybám, vytýkaným v podanom dovolaní v zmysle § 374 ods. 1 Trestného poriadku, nezodpovedá dovolateľom označený dôvod dovolania podľa § 371 ods. 1 Trestného poriadku ani iný dôvod dovolania uvedený v tomto (naposledy uvedenom) ustanovení, dovolací súd dovolanie odmietne podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku alebo zamietne podľa § 392 ods. 1 Trestného poriadku, a to bez toho, aby zisťoval inú chybu napadnutého rozhodnutia alebo konania, ktorá by zodpovedala právnomu dôvodu dovolania označenému dovolateľom v zmysle § 374 ods. 2 Trestného poriadku.

Ak ale dovolací súd zistí chybu rozhodnutia alebo konania, vecne špecifikovanú dovolateľom podľa § 374 ods. 1 Trestného poriadku, ktorej pri jej správnej právnej (procesnej) kvalifikácii zodpovedá iný dôvod dovolania podľa § 371 ods. 1 Trestného poriadku, než ktorý dovolateľ uviedol v dovolaní v zmysle § 374 ods. 2 Trestného poriadku, dovolací súd vyhovie dovolaniu postupom podľa § 386 a nasledujúcich ustanovení Trestného poriadku a zistenú chybu vo výroku svojho rozsudku podradí pod dovolací dôvod zodpovedajúci zákonu (R 120/2012).

Obvinený uplatnil dovolacie dôvody podľa § 371 ods. 1 písm. c), písm. g), písm. i) Trestného poriadku.

Podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku dovolanie možno podať ak, zásadným spôsobom bolo porušené právo na obhajobu.

Konštantná judikatúra dovolacieho súdu právo na obhajobu chápe ako vytvorenie podmienok pre dôslednú, plnú realizáciu procesných práv obvineného a jeho obhajcu, a zákonný postup pri reakcii orgánov činných v trestnom konaní a súdu na ich uplatnenie. Ak ide o porušenie tohto práva, pre zákonnú relevanciu z hľadiska naplnenia dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku je rozhodujúci jeho charakter, ktorý musí dosahovať stupeň zásadnosti. O zásadné porušenie práva ide najmä v prípade, ak došlo k procesnému pochybeniu súdu alebo orgánov činných v trestnom konaní, a v dôsledku takéhoto pochybenia bolo odňaté alebo znemožnené riadne uplatnenie konkrétnych procesných práv obvineného, pričom takéto porušenie kardinálnym, teda kľúčovým spôsobom zasiahlo do možnosti obvineného uplatniť jeho základné právo brániť sa proti tvrdeniam obžaloby.

Podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku dovolanie možno podať, ak rozhodnutie je založené na dôkazoch, ktoré neboli súdom vykonané zákonným spôsobom.

Dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku možno úspešne uplatňovať v prípadoch, keď je rozhodnutie súdu založené na dôkazoch, ktoré neboli na hlavnom pojednávaní vykonané zákonným spôsobom. Skutočnosť, že rozhodnutie je založené na dôkazoch vykonaných v rozpore so zákonom musí byť z obsahu spisu zrejماً a porušenie zákona by malo svojou povahou a závažnosťou zodpovedať porušeniu práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, čomu napokon zodpovedá i samotná povaha dovolania ako mimoriadneho (nie ďalšieho riadneho) opravného prostriedku. Z uvedeného potom logicky vyplýva záver, že nesprávny procesný postup súdu pri vykonávaní dôkazov môže byť dovolacím dôvodom v zmysle § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku len vtedy, ak má, resp. mal negatívny dopad na práva obvineného.

Ak sa nepreukážu takéto účinky nesprávneho procesného postupu pri vykonávaní dôkazov, potom nemožno hovoriť o naplnení dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. g)

Trestného poriadku, a to aj so zreteľom na to, že k porušeniu práva na spravodlivý proces v zmysle čl. 6 ods. 1, ods. 3 písm. d) Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd by mohlo dôjsť len vtedy, ak by odsúdenie bolo založené výlučne alebo v rozhodujúcej miere (solery or to a decisive extent) na dôkazoch získaných nezákonným spôsobom, čo sa ale v predmetnej veci nestalo (pozri Mariana Marinescu p. Rumunsku, rozs. č. 36110/03 z 2. februára 2010, Emen p. Turecku, rozs. č. 25585/02 z 26. januára 2010, Van Mechelen a ďalší p. Holandsku, Visser p. Holandsku, rozs. č. 26668/95 zo 14. februára 2002, Al - Khawaja a Tahery p. Spojenému kráľovstvu, rozs. č. 26766/2005 a č. 22228/06 z 15. decembra 2011 a ďalšie).

V rámci dovolaní iniciovaného prieskumom odôvodneného dovolacím dôvodom podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku môže najvyšší súd preskúmať len to (ak dovolanie nepodal minister spravodlivosti Slovenskej republiky podľa § 371 ods. 3 Tr. por.), či jediný usvedčujúci dôkaz alebo viaceré rozhodujúce usvedčujúce dôkazy boli vykonané zákonným spôsobom. Ak dospeje k záveru o zákonnosti vykonaného dokazovania, dovolací súd nemôže spochybňovať skutkové zistenia, prehodnocovať vykonané dôkazy a ich hodnotenie vykonané súdmi nižších stupňov (R 24/2020).

Podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku dovolanie možno podať, ak rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia; správnosť a úplnosť zisteného skutku však dovolací súd nemôže skúmať a meniť.

Nesprávnym právnym posúdením zisteného skutku a nesprávnym použitím iného hmotnoprávneho ustanovenia je pochybenie súdu pri aplikácii práva na skutok, ktorý bol zistený a v potrebnom rozsahu objasnený, a to v takej intenzite, že to zásadne ovplyvnilo postavenie obvineného (a contrario § 371 ods. 5 Tr. por.). O nesprávnu aplikáciu práva ide najmä vtedy, ak bol skutok v napadnutom rozhodnutí kvalifikovaný ako trestný čin, hoci o trestný čin v tomto prípade nešlo, alebo ak išlo o iný trestný čin, než ten, ktorý sa nachádza v právnej vete napadnutého rozhodnutia, teda ak skutok ustálený súdmi v pôvodnom konaní bol subsumovaný (podradený) pod nesprávnu skutkovú podstatu trestného činu upravenú v Trestnom zákone, pričom takéto nesprávna subsumpcia bola v neprospech obvineného (teda

spravidla pôjde o prísnejšie skutkovú podstatu). Nesprávnym použitím iného hmotnoprávneho ustanovenia je potom nesprávna aplikácia určitého ustanovenia hmotnoprávnej povahy.

Po posúdení obsahu dovolacích námietok obvineného Y. U. najvyšší súd dospel k záveru, že podstatu väčšiny z nich tvorí nesúhlas obvineného s ustáleným skutkovým stavom (jeho rozsahom a správnosťou) a s hodnotením vykonaných dôkazov. Ide o námietky hodnotenia záverov znaleckého dokazovania, spochybňovanie hodnovernosti svedka H. T., nesprávne vyhodnotenie dôkazov, hodnotenie dôkazov v neprospech obvineného, nepreukázanie skutkového stavu a samotného skutku. Obvinený analyzuje a hodnotí dôkaznú situáciu, polemizuje so skutkovými závermi súdov nižšieho stupňa a napáda spôsob hodnotenia dôkazov prezentujúc opačné, vlastné závery (svedkovia zmenili svoje prvotné výpovede, sami sa vyjadrili, že sa neobávali o svoj život a zdravie, ich cieľom bolo predovšetkým dostať ho na protialkoholické liečenie). Najvyšší súd však zdôrazňuje, že v dovolacom konaní nie je oprávnený preskúmať správnosť a úplnosť zisteného skutku (pokiaľ nejde o výnimku podľa § 371 ods. 3 Tr. por.), čo je explicitne vyjadrené v ustanovení § 371 ods. 1 písm. i) veta za bodkočiarkou Trestného poriadku. Zabezpečiť správnosť a úplnosť skutkových zistení a následne ustáliť skutok je vecou súdu prvého stupňa, prípadne korekcie odvolacieho súdu, a dovolací súd už nie je oprávnený zistený skutok skúmať ani prehodnocovať, ale musí ho ako správny prezumovať a vychádzať z neho. Rovnako to platí o hodnotení dôkazov vykonaných súdmi nižšieho stupňa, ktoré hodnotenie je predpokladom pre ustálenie skutkových záverov. S ohľadom na uvedené tieto námietky nebolo možné podradiť pod žiaden dovolací dôvod, pretože nespádajú do rozsahu dovolacieho prieskumu, a z tohto dôvodu sa nimi dovolací súd nemohol ani meritorne zaoberať. Rovnaký záver platí i pre námietky dovolateľa, ktoré boli formulované všeobecne, bez ich bližšej špecifikácie, v nadväznosti na nesúhlas obvineného s hodnotením skutkového stavu a jeho rozsahu, dôkazov a výsledku konania: v tomto prípade išlo o námietku porušenia práva na obhajobu, práva na objektívne objasnenie veci a nedostatočného odôvodnenia rozhodnutí súdov nižšieho stupňa.

Vo vzťahu k prevyšujúcej časti dovolacích námietok v súvislosti s hodnotením dôkazov z pohľadu zákonnosti, a to konkrétne tvrdením obvineného o nepoužiteľnosti výpovede oboch svedkov - poškodených z prípravného konania, sa žiada uviesť, že v posudzovanej veci prípadné vyslovenie dôvodu dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku vyžaduje pochybenie istej intenzity, keď konkrétne (ako to najvyšší súd opakovane zdôrazňuje v rámci svojej rozhodovacej činnosti) zistené porušenie zákona by malo svojou povahou a závažnosťou zodpovedať porušeniu práva na spravodlivý proces v zmysle čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. K tomuto (porušeniu práva na spravodlivý proces) by pritom mohlo dôjsť len vtedy, ak by odsúdenie obvineného bolo založené výlučne alebo v rozhodujúcej miere na dôkaze, ktorého vykonanie sa spochybňuje (čo korešponduje zmyslu dovolania, ako mimoriadneho opravného prostriedku, ktorý „prelamuje“ zásadu právnej istoty len v prípade zistení tých najzávažnejších pochybení).

Okrem potreby poukazu na to, že problém zákonnosti má relevanciu z pohľadu naposledy uvedeného dovolacieho dôvodu len v súvislosti s podstatným dôkazom z hľadiska preukázania viny (hodnotenie, ktoré dôkazy sú zásadné, je pritom v plnej „réžii“ súdov nižšieho stupňa, keďže ide o otázku skutkového charakteru), je následne nevyhnutné zdôrazniť i tú skutočnosť (resp. iný, v danom smere relevantný aspekt), že tiež potom nie každé porušenie zákona aj pri takomto (rozhodujúcom alebo jedinom) dôkaze vedie k rovnakému záveru z pohľadu jeho následnej možnej použiteľnosti ako podkladu pre napadnuté súdne rozhodnutie (pri každom porušení zákona je totiž potrebné sa zo strany príslušného súdu zaoberať jeho závažnosťou a príp. do úvahy prichádzajúcou dodatočnou odstrániteľnosťou). Platí taktiež, že záver o nezákonnosti a z toho titulu aj nepoužiteľnosti sa môže týkať aj len časti, napr. svedeckej výpovede.

Zjednodušene povedané, následky pochybení pri dokazovaní sa teda posudzujú materiálne a vždy individuálne s prihliadnutím na konkrétne okolnosti prípadu (výnimkou je následok explicitne uvedený v § 119 ods. 4 Trestného poriadku), keď niekedy je možná dodatočná konvalidácia, niekedy naopak a v niektorých prípadoch ani nie je potrebná (pre záver o použiteľnosti dôkazu napriek zistenému porušeniu zákona nie závažného charakteru).

Z obsahu relevantných častí spisového materiálu (zápisnica o výsluchu svedka - poškodeného Y. U. z 13. júla 2019, zápisnica o výsluchu svedka - poškodenej R. U. z 13. júla 2019, a najmä DVD nosiča, na ktorých sú zaznamenané výsluchy oboch svedkov - poškodených realizované 13. júla 2019 s využitím technických zariadení určených na záznam obrazu a zvuku) je síce zrejmé, že svedok - poškodený Y. U. bol vypočúvaný v prítomnosti svedkyne - poškodenej R. U. (ktorá sa ešte len mala vypočuť) a rovnako svedkyňa - poškodená R. U. bola vypočúvaná v prítomnosti svedka - poškodeného Y. U., avšak bez toho, aby akýmkoľvek spôsobom aktívne zasahovali do priebehu tohto úkonu trestného konania. V posudzovanej veci (ako to vyplýva, aj zo zápisnice o výsluchu svedkov) nedošlo k akémukoľvek zásahu do procesu vytváraniaich svedeckej výpovede, a teda k znehodnoteniu týchto svedeckých výpovedí z dôkazného hľadiska. Najvyšší súd (vzhľadom na povahu chyby postupu pri výsluchu svedkov v prípravnom konaní) - nezistil teda pochybenie takej intenzity pri vykonávaní dôkazov, ktoré by zakladalo vyslovenie naplnenia dôvodu dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku. V súhrne dovolací súd uzatvára, že z týchto výpovedí svedkov - poškodených (okrem iného), mohol súd prvej inštancie vychádzať pri rozhodovaní o vine obvineného. S následkami, ktoré v tejto súvislosti vyvodil dovolateľ, sa teda nemožno stotožniť.

Len pre úplnosť, najvyšší súd uvádza, že okresný súd na hlavnom pojednávaní konanom dňa 20. januára 2020 v súlade s ustanovením § 264 ods. 1 Trestného poriadku prečítal za účelom odstránenia rozporov výpoveď svedkyne - poškodenej R. U. (dovolateľom namietanú výpoveď z 13. júla 2019), ako aj s poukazom na ustanovenie § 264 ods. 4 Trestného poriadku výpoveď svedka - poškodeného Y. U. z 13. júla 2019. Svedok - poškodená R. U. bola konfrontovaná s obsahom oboch výpovedí za účasti obvineného a jeho obhajcu, s možnosťou kladenia otázok z ich strany, a to v rozhodujúcom štádiu konania (v súdnom konaní), teda pri tvorbe podkladov pre rozhodnutie súdu. Požiadavka kontradiktórnosti bola teda splnená. Skutočnosť, že obvinený má iný názor na vyhodnotenie dôkazov spočívajúci v inom hodnotení zmeny výpovede svedkyne - poškodenej R. U. na hlavnom pojednávaní oproti výpovede z prípravného konania z 13. júla 2019, nemôže zakladať ním deklarovanú nezákonnosť dôkazov.

K dovolacej námietke obvineného založenej na tvrdení, že dôkazy, ktoré boli vykonané na hlavnom pojednávaní, ako „dôkazy priame“, mali súdy rešpektovať a nadradiť ich nad „dôkazy nepriame“ (teda tie, ktoré boli vykonané v prípravnom konaní) treba uviesť, že takéto rozlíšenie tých istých dôkazov vykonaných v rôznych štádiách trestného konania nie je korektné, nakoľko výpovede poškodených Y. U. a R. U., ktoré učinili pred povereným príslušníkom PZ sú taktiež dôkazmi priamymi. Priamym dôkazom je výpoveď svedka, ktorý vypovedal o skutkových okolnostiach, ktoré vnímal priamo vlastnými zmyslami, ktoré sám prežil, na rozdiel od dôkazu nepriameho, ktorým by mohla byť výpoveď svedka, vypovedajúceho o priebehu skutkového deja a o jeho okolnostiach, ktoré sám priamo neprežil, ale dozvedel sa o nich len sprostredkovane, resp. len z počutia a podobne. V posudzovanom prípade svedkovia Y. U. a R. U. vypovedali v prípravnom konaní a aj na hlavnom pojednávaní v štádiu súdneho konania iba o okolnostiach nimi priamo prežitých, ktoré vnímali vlastnými zmyslami, teda ako svedkovia priamy. Z tohto pohľadu pri ich hodnotení nebolo možné nadradiť dôkaznú hodnotu tých, ktoré boli vykonané v rámci súdneho konania nad výpovede učinené v prípravnom konaní.

Vo vzťahu k námietke týkajúcej sa nedostačeného odôvodneniu súdnych rozhodnutí, najvyšší súd uvádza, že po preskúmaní napadnutého rozhodnutia krajského súdu ako odvolacieho súdu, ako aj obsahu rozsudku okresného súdu v predmetnom konaní [v súlade so ustáleným právnym názorom ústavného súdu (II. ÚS 78/05, III. ÚS 264/08, IV. ÚS 372/08), podľa ktorého odôvodnenia rozhodnutí prvostupňového súdu a druhostupňového súdu nemožno posudzovať izolovane, pretože tieto konania z hľadiska ich predmetu tvoria jeden celok] dospel k záveru, že súdy nižšej inštancie sa zaoberali všetkými podstatnými otázkami prípadu (Boldea proti Rumunsku z 15. februára 2007, sťažnosť č. 19997/02, bod 30) a dali konkrétnu a jednoznačnú odpoveď na argumenty, ktoré sú pre výsledok prípadu rozhodujúce (rozsudok Veľkej komory vo veci Moreira Ferreira proti Portugalsku č. 2 z 11. júla 2017, sťažnosť č. 19867/12, bod 84), a teda podrobne sústredili na preskúmanie nastolenej právnej otázky i všetkých skutkových otázok vrátane detailnej analýzy (ne)použitelnosti výpovede oboch svedkov - poškodených z prípravného konania [súd prvého stupňa (v rozsudku na č. 1. 8 až 10) a odvolací súd (v uznesení na čl.

l. 9 a 10)], čím svojim rozhodnutiam dali parametre presvedčivých, zákonných a riadne odôvodnených rozhodnutí zodpovedajúcich ustanoveniu § 168 ods. 1 Trestného poriadku. Inými slovami, oba sudy vzali aj na vedomie podstatu námietok obvineného spočívajúcu v nesprávnom procesnom postupe povereného príslušníka Policajného zboru v prípravnom konaní, pričom zároveň predstavili svoje argumenty, ktoré ich viedli k záveru, že obe výpovede svedkov - poškodených z prípravného konania možno považovať za zákonné a procesne použiteľné. Skutočnosť, že argumentácia súdu nie je v súlade s predstavami a názormi obvineného, nie je dôvodom na záver o jej arbitrárnosti.

Pokiaľ ide o právne posúdenie veci, ani v tejto otázke najvyšší súd nezhliadol opodstatnenosť námietok obvineného. Vychádzajúc zo skutkových záverov ustálených súdmi nižšieho stupňa, ktoré nie je už oprávnený skúmať a meniť, dospel k tomu, že z vymedzenia skutku tak, ako bol naformulovaný, je zrejmé, že napĺňa znaky prečinu nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1, ods. 2 písm. a), písm. b) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. a) Trestného zákona a § 139 ods. 1 písm. c) Trestného zákona tým, že sa obvinený vyhrážal inej osobe smrťou, ťažkou ujmom na zdraví alebo inou ťažkou ujmom, a to takým spôsobom, že u tejto osoby vzbudil dôvodnú obavu a takýto čin spáchal na chránenej osobe - blízkej osobe, čím naplnil skutkovú podstatu tohto trestného činu v jeho kvalifikovanej podobe. V danej súvislosti je potrebné dodať, že dovolací súd hodnotí skutkový stav pri rozhodovaní o dovolaní, ktoré sa opiera o dovolací dôvod uvedený v § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku len z hľadiska toho, či skutok alebo iná okolnosť skutkovej povahy boli správne právne posúdené. Z tohto pohľadu hodnotí aj skutočnosť, či skutok, z ktorého bol obvinený uznaný za vinného, bol v tzv. skutkovej vete rozsudku vymedzený tak, aby zodpovedal znakom skutkovej podstaty príslušného trestného činu (R 47/2008).

Napokon, v súvislosti s námietkou obvineného, že sudy neaplikovali základnú zásadu trestného konania (v pochybnostiach v prospech obvineného), najvyšší súd poznamenáva, že použitie zásady „in dubio pro reo“, ktorá vyplýva z ustanovenia § 2 ods. 4 Trestného poriadku, prichádza do úvahy len vtedy, ak pochybnosti, ktoré vznikli v trestnom konaní o dokazovanej skutočnosti, trvajú aj po vykonaní a zhodnotení všetkých dostupných dôkazov, ktoré môžu reálne prispieť k náležitému zisteniu skutkového stavu, a to v rozsahu nevyhnutnom na objektívne, stavu veci a zákonu zodpovedajúce spravodlivé rozhodnutie. Táto zásada sa týka iba skutkových zistení, čo však nemôže byť, s poukazom na vyššie uvedené, predmetom skúmania dovolacieho súdu.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti najvyšší súd nezistil naplnenie dovolacích dôvodov podľa § 371 ods. 1 písm. c), písm. g), písm. i) Trestného poriadku, a preto dovolanie obvineného Y. U. podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku odmietol.

Rozhodnutie bolo senátom prijaté v pomere hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu opravný prostriedok nie je prípustný.